

மாரிகாலத்தில் ஒரு அதிகாலநேரம் முதல் நாளிரவில் வீ சிய காற்றுக்கு முற்றம் முழுக்க இறந்ததுகிடந்த பிவரசின் பழுத்த மஞ்சள் இலகைள அம்மா பரெக்கிக்கொண்டிருக்கää விறாந்தையில் திக் கம் இன்னும் கலந்ததுவிடாத சோம்பறேத்தனத்துடன் படுக்கைப் போர்;வயை இன்னும் மலேலிலே சூற்றியபடி எந்த விடும்புமற்ற அந்தச் சயெற்பாட்டில் கண்பதித்து அமர்ந்திருந்தனே. பிவரசமிலகைளின் பல்வறே தர மஞ்சள்கள் தவிர என்கவனத்தகைக் கவர அங்கே வறேந்த அம்சமும் இருந்திருக்கவில்லை.

“மழை வரப்போகுதுபோல கிடக்கு. எழும்பிப் போய் முகத்தகைக் கழுவியிட்டும் வா” என்று அம்மா எனக்குச் சொல்லுகிறாள். திக் கம் கலந்தாலும் சோம்பல் கலந்ததுவிடாத நான் ää “போறனம்மா” என்று சொல்லிக்கொண்டே இன்னும் அந்த இடத்தவிட்டும் அகலாமல்.வளையே சலெ;ல புறப்பட்டும் தரெவில் வந்த ஒருவர் அம்மாவுடன் படலையில் நின்று பசுகிறார். போகும்போது சொல்கிறார் ää ‘கதையாய் கட்டி முடியுங்களே. பரூத்திறகைக் கடல் இரையிறகு ககே குதலெலே? நல்ல மழைதான் வரப்போகுது’ என்று. அம்மாவின் கட்டும்கைச் சத்தம் நின்றுருந்த அந்தப் பொழுதில் நான் கடைகிறனே ää காற்றின் அசைவு தவிரந்து வறே சத்தமற்றிருந்த அவ்வளியில் கடலின் உறுமலை.

பரூத்திறகைக்கும் சாவகச்சரேக்குமிடையில் பன்னிரண்டு மலைகள். எங்கள் வீட்டிலிருந்து பத்து மலைகளாவது இருக்கும். அந்தளவு திரத்திலிருந்து இரையும் கடலின் சத்தம் இவ்வளவு திரத்திற்குக் கடந்துவந்திருக்காமெனில் ää ஆயிரம் தரவைகைக் கடல்களவிடவாமே அது பிரமாண்டமாய் இருக்கவேண்டும்! சாவகச்சரேயில் தரவைகைக் கடல் பார்த்திருக்கிறனே. அதுபோல் கதைபியிலும் நாவற்குழியிலும் எழுந்திருந்த பாலங்கள்குக்கீழால் விரிந்திருந்த தரவையில் அலையசைந்த நீர்ப் பரெம்பரப்பையும் பார்த்திருக்கிறனே. அவை சப்தமழும்பியதே இல்லை. ஆனால் கண்டிராத கடல் பத்துக் கட்டை திரத்திலிருந்து எழுப்புகிற சப்தம் இங்கே கடைகிறது! கடலின் பிரமாண்டம் காண அன்றகைக் கதோன் என மனத்துள் ஆசை விழுந்திருக்கவேண்டும்.

அதன் நிறைவேற்றத்துக்கான ஒரு நாளுக்காய் நான் காத்திருந்தனே.

மதியத்துக்கு மலோன பொழுதுதான் ஊர்சுற்ற வாய்ப்பானது. சனியோ ஞாயிறோ ஒரு மதியத்தின் மலே நான் கடல் பார்க்க சகைக்கிளிலறேப் புறப்பட்டனே.

கிழக்குப் பக்கமாய் அல்லது வடக்குப் பக்கமாய் போ என வழிசொல்லப்படுகிறபோது மதியமாயிருந்தால் வடக்கு கிழக்கு திரியாத எனக்கு மீ சரியன் சாயந்து மறேகதை தீர்மானிக்கிறவரை அந்த இடத்திலயே காத்திருக்கவேண்டியிருக்கும். அவ்வளவு திசைஞானம் பெற்ற நான் துணிந்து புறப்பட்டதை இப்போது அரை நூற்றாண்டு கழித்து நினைக்கிறபோதுகூட ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.

அந்த ஆர்வம் திசைப் பிரச்சனையை மட்டுமில்லாமல் பத்து மலைகளுக்கும் கலரோடாகவே இருந்த நீண்டபாதையில் கல இடித்து சகைக்கிள் காற்றுப்போனால் என்ன செய்வது என்ற யோசனையெட்டியின்றி என்னபுறப்பட்டவதை திருந்தது. கனகம்புளியடி ஐந்து ரோட்கள் இணைகிற சந்தி. அதில் தனப்பட்ட ஒரு ததே தண்ணிக் கடையில் சகைக்கிளை நிறுத்தி தநீர் குடித்து வறொருவருடைய சகைக்கிளில் காற்றடிக் கிற பம் வாங்கி இரண்டு சில்லுகளையும் நிறைத்துக்கொண்ட பின்னரும் நான் இன்னும் தயங்கிக்கொண்டு அதிலயே நின்றிருந்தனே. கடையில் நின்றவர்கள் புறப்பட்ட பின் ஐந்து சதத்துக்குப் பி கட்டினே. கடகை காரர் என்ன ஒருமாதிரிப் பார்த்துக்கொண்டதான் பீடியதைத் தந்தார். பத்து வயதில் பீடிபுகைக்கிறவர்கள் இருக்கிற காலத்தில் பதின்மூன்றாம் வயததைத் தொடர்ந்த நான் பீடி வாங்குவதையார் கட்டே கமுடியும்? பீடியோடு கூடவே ஒரு யானை மார்க் தீப்பெட்டியும் வாங்கிக்கொண்டனே. லங்கா தீப்பெட்டி அப்போது நான்கு சதம் விற்றுக்கொண்டிருந்தும் மீ லங்கா தீப்பெட்டியை அதிகமாக மழைகாலத்தில் யாரும் வாங்குவதில் லையென்பதை ஞாபகம் கொண்டு நான் ஐந்து சதம் கொடுத்து யானைத் தீப்பெட்டியை வாங்கியிருந்தனே. எனது பயணம் தொடர்ந்தது.

கனகன்புளியடி கழிய சரசாலலை. சரசாலயைர் கழிய சரசாலயைன் காடும் வந்தது. சரசாலயைன் காடும் பெருவனமல் மீ பறுகுப் பத்தகை காட்தான். வளெரி ஏகாந்தித்துக் கிடந்தது. சமீப மனித நடமாட்டமயேற்ற வளெரியில் சகைக்கிளை உழக்கியபடி நான் பீடி புகைத்தனே. சமீப ந்திருந்த ஏகாந்தம் என்னுள்ளும் உறந்தது.

ஊரில் அப்போது காலையிலனும் சூத்து புகைக்கிறதாயும் மீ பீடி புகைக்கிறவர்களாயும் நிறைய ஆண்கள் இருந்தார்கள். பணைகள் சூத்து

புகைப்பதயை கண்டிருக்கிறேன். இராமநாதன் அண்ணன் மட்டும் சிகரெட் புகைப்பான். அப்போது திறீ றோசஸ் சிகரெட் இருந்தது. நவேகட் இருந்தது. இவை பில்டர் இல்லாத சிகரெட் வகைகள். பில்டரூள் ள் ஒரு சிகரெட்டும் இருந்தது. அதற்கு ஆடத் என்று பெயர். இராமநாதன் அண்ணனைவிட 'சரியான தபிமனாய் இருக்க' ஒரு நவிக் கற அபிச்சாத் தான் சரிவர'மென்று சிகரெட் புகைத் தவர்களும் உண்டு. இவற்றினகை கண்டே நான் பீ பி புகைக் க ஆரம்பித் தனே என்று சொல்லிவிட முடியாது.

'இழுக் க இழுக் க இறுதிவரை இன்பம் தருவது சலேம் சலோக் கலால் ராம்சடே' பீ பிகளே' என்றும் 'ää' மகிழ்ச்சிக் கும் உற் சாகத் துக் கும் இன்றே வாங்கிப் பாவியுங்கள் ராஜா பீ பி' என்றும் இலங்கை வானொலியின் வரத் தக ஒலிபரப்பு விளம்பரங்களகை கட்டெட்கு கட்டெட்கும் 'ää' ஆர்.பி.ஜி. என்ற [உள் @ர்](#) பீ பி கம்பனியின் புத் திரிகை விளம்பரத் தபை பாரத் துப் பாரத் தும் பீ பியின் மலோன இந்த மயைல் என்னில் வந் திருக்கவே சாத் தியமுண்டு. அத்துடன் சிகரெட் அல்லது பீ பியின் புகையை மடிக் கினால் சிலபரே விடுகிற அழகும் என்னவை வசீ கரித் திருக்க முடியும். இதபை பயின்ற கணமதெுவும் என் நினவிலில்லை.

கண்ணால் புகைவிடுவதாகக் கஃறி கஃர்ந் து கண்களகை கவனிக் கச் சொல்லிவிட்டும் பீ பியினால் சஃடு வாங்கிய அனுபவமும் எனக் குண்டு. இவ்வளவிருந் தும் ரடேயயோ விளம்பரங்கள் தான் என்னவை விடாது தொடர்ந் து இந்தப் பழக்கத் தில் என்னவை இழுத் து மாட்டிவிடத் தனென்று இப்போது நினகை கத் தனென்றுகிறது.

ஒரு சதத் துக் கு உற் சாகத் தயையும் 'ää' ஊக் கத் தயையும் 'ää' மகிழ்ச்சியயையும் வாங்க முடியுமானால் அதை ஏன் விட்டெவிட வணெட்டும்? அதிலும் சலேம் பீ பியை இழுக் க இழுக் க இறுதிவரையிலுமே இன்பம் கிடகை கிறது! நானும் சலேம் பீ பிகளயைவே வாங்கி இன்பத் தபை பெருக் கினனே.

வகெகாலத் தின் பின் புற்றுநயோய் பற்றிய விழிப் புணர் வுபறெற் வயதில் ஆறு தடவகைகள் என் புகை பிபிக் கும் பழக் கத் தை நிறுத் த நான் முயற் சித் திருக் கிறனே. ஒவ்வொரு தடவயையும் ஒரு சில மாதங்கள்குக் கு மலே' நிறுத் த முடியவில்லை. கடசைத் தடவயையில் ஐந் து ஆண்டுகள் நிறுத் தியிருந் தனே. பின்னரும் தடெடங்கும் படியாகவே ஆனது. 'இழுக் க இழுக் க இன்பம்' என்ற மயில் வாகனத் தின் குரல் மனத் துள் ளிருந் து என் வறெறியை இறுதியில் உடதைத் தவேட்டது. இதற் காக விளம்பரத் தாரர்களிலாää இலங்கை வானொலியிலாää அறிவிப் பாளர் மயில் வாகனத் தின் மீ தாநான் வழக் குத் தடெட்ப்பது?

ஏகாந் தத் துள் பயணித் து நான் வல்லவை வளியுள் புகுந் தனே. எப்படியயோ ஐந் து பீ பிகளும் முடிகிறவளவில் நான் பருத் தித் துறகை கடலசை சனெறடநைத் தனே. நான் சனெறிருந் தவளையில் மாரி முடிந் திருந் தாலும் கடல் அன்றகைக் குச் சீ ற்றமாகவே இருந் தது. யாழ்ப்பாணம் - பருத் தித் துறவை தியில் ஒரு சிறிய பாலத் தினது விளிம்பில்

குமுறிக் கொண்டிருந்த கடலை பிரமிப்போடு பார்த்தபடி வகைநேரம் நின்றிருந்தனே. கரையில் வள்ளங்கள் சில கரையேறி விடப்பட்டிருந்தன. மீனவர் சிலர் வலகைகளைப் பின்னுவதிலும் 'ஃஃ' காயப்போட்டு எடுத்துவதைப் பதிலும் கருமாயிருந்தனர். மலேயே பறவகைகள் இரணைத் தவணைம் பறந்தபடி இருந்தன. தபிரத்தே கப்பலொன்று நின்ற அலகைகளில் ஆடிக் கொண்டு இருந்தது. அமெரிக்கக் கப்பலாயிருக்கும் 'ஃஃ' கோதுமலை மாவூ ஏற்றறிவந்திருக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டனே. சபரியன் மறேகே சாயத்துவங்கியது. நான் சகைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனே. வழிநடெடுக மனம் ரீங்காரித்துக்கொண்டிருந்தது மகிழ்ச்சியில். கடலை நான் கண்டுவீட்டுனே! கடலைக் காண்பது சின்ன விஷயமா என்ன? மனம் மழைஃஃ தின்றால் ஃஃ அலையாடும் கடல்கள் மனத்தில் இத்ததை ஏற்படுத்துகின்றன. பெருமழைஃஃ புயல் ஃஃ குமுறும் கடல்கள் மனத்தை அசைக்கச் செய்கின்றன. அசைந்த மனத்திலும் கிளர்ந்தழிவது மகிழ்வாகவே இருக்கிறது. அலை குமுற ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்த கடலே என்னைப் பரவசப்படுத்துகிறது. இன்னும் கட்டகண்முகுக நீலம் விரிந்திருந்தது.

வளமான காற்றில் எனது சகைக்கிள் பயணம் சுகமாகியிருந்தது. பதினான்கு வயதுக்கு மலேதான் 'சஸ்பென்டர்' என்று அப்போது சொல்லப்பட்ட ஆண்களின் உள்ளுட்ப்பை நான் அணிய ஆரம்பித்தனே. பலபேர் பதினாறு வயதிலும் அதை அணியாமல் திரிந்தது எனக்குத் தெரியும். கழிசான் அணிந்திருந்தாலும் சஸ்பென்டர் இல்லாத என உள்ளுடம்பில் கட்ட பலமாக வீசிய காற்று தழுவிக் கொண்டிருந்தது. என்னைத் துணைக் கழைத்துப் படுத்த எதிர் வீட்டு அன்றியை அப்போது அங்கமங்கமாய் நினைத்துக்கொண்டனே.

சிறிதுநேரத்தில் எதிரே தபிசுப்பட்டலமொன்று கிளர்ந்தழிந்து வந்துகொண்டிருந்தது கண்டனே. ஐந்து மணிக் குசாவகச் சரேயிலிருந்து பருத்தித்துறகைக் குப்புறப்பட்ட கடலை பஸ் அது என்பதைத் தெரிய எனக்கு வகைநேரமாகவில்லை. பஸ் கடக்கும வரலை ஓரமாக சகைக்கிளை நிறுத்தி காத் திருந்தனே. பஸ் சின்ற பின்னால் மக்கிப்பட்டலமும் அடங்கத் தொடங்க என பயணம் மறுபடி வற்றிகரமாகத் தொடங்கியது. உடல் முழுக்க வியர்வையும் தபிசியும் ஃஃ மனம் முழுக்க நிறைவும் ஓரவகை எழுச்சியுமாய் இருட்டாகிற நேரத்தில் வீட்டு வந்து சரேந்தனே. சாமிப்பட்டத்துக்கு முன்னால் தபிண்டாமணி விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. நான் குளித்துவிட்டு வர அம்மாலாம் பை கொழுத்திவந்து திண்ணையில் வைத்தாள். நான் அகப்பட்ட புத்தகமொன்றை எடுத்துக்கொண்டு லாம் படிக்கு வந்தனே. அது ஏழாம் வகுப்பு பாலபாடமாக இருந்தது. விரித்த பக்கத்தில் தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் இருந்துகொண்டிருந்தார்.

படித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஏனென்று இல்லாமல் வசந்தாக் காவின ஞாபகம் வந்தது. வசந்தாக் கா இப்போது என்ன செய்கொண்டிருப்பாள்? நாகரத்தினத்தோடு பசேக் கொண்டிருப்பாளா? அல்லது அவன் தடவ விட்டுவிட்டு பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளா? எனக்கு நடுகு சில லாம் எரிய ஆரம்பித்தது. வசந்தாக் காவையாரும் தொட்புப் பாரக்;கட்டும் ஃஃ ஆனால் நாகரத்தினம் மட்டும் தொடர்விடக் கட்டாது என்பதுபோல் மனத்துள் ஒரு ஆவசேம் கிளர்ந்தது. அவன் கரியன். மட்டும் மில்லைஃஃ தடியனும். வசந்தாக் கா எலும்பிச்சம் பழ நிறத்தவள். அலரிப்பி

நிறத்தில் அவளது சொண்டுகளும். வசந்தாக் காவின் புரூன் சிலைலத்தூரை
கட்டிப்பிடிக் கவகே கண்பிரூக்கிறேன். அவன் புரூன். அதனால் கட்டிப்பிடிக் கலாம்.
ஆனால் நாகரத்தினம் தொடக்கபட்ச செய்க்கட்டாது. விழுந்த பனையில்
கூறுத்தெடுக்கப் போன இடத்தில் இந்திரா பார்த்துக்கொண்டிருக்கவே என்ன
பிடரியில் அடித்து வம்பைச் செய்தவன் அவன். வசந்தாக் கா அவனதைத் தொட
விட்டதில் கட்ட எனக்குக் கோபமில்லை. ஏன்னில் அவள் அதில்
சந்தோஷப்பட்டிருக்கவில்லை. அவளது முகம் அவ்வளவு காயந்து
வரண்டபடியிருந்தது அவ்வளவே. ஆனால் அது மாதக் கடசையில் வரும் வார
விடும்முறையாதலால் அவளது புரூன் வந்திருப்பான். எங்கோ அரிசிஃஃ மாவா
பண்டகசாலையில் காவல்காரனாக இருந்தான். மாதச் சம்பளம் வாங்குகிறவன்தான்.
மறுநாள் சாந்தியக்காவீட்டுக்குப் பள்ளிக்கட்டம் முடிய வந்து வளிக்கிட்டும்
போகவேண்டாமென எண்ணிக்கொண்டேன்.

baladevakanthan@gmail.com